

Verhaal van de Maand juni 2011

Lang eeuwen geleden werd Europa ge-teisterd door Zeewolven. Met hun snelle, wendbare drakenboten drongen ze over de rivieren moordend en plunderend diep de binnenlanden in. De brave burgerij sidderde voor hun bloeddorst.

Op een van hun stroomtochten hoorden de Zeewolven over een bijzondere stad. Een stad vol goud, juwelen en diamanten. De rijkdom lag op straat, zo voor het oprapen. Vier drakenboten vergaten het armzalig

West-Europa en voeren onbekende rivieren af. Na een wekenlange barre tocht kwamen ze op een grote binnenzee uit. Op een schiereiland...

De glooiende hellingen waren bezaaid met huizen. Tientallen vissersboten dobberden voor de kust. Met handen en voeten en wat internatio-

naal gebrabbel probeerden de Zeewolven te achterhalen of dit misschien die stad van goud was. Nimmer bang om hun bedoelingen duidelijk te maken, voegden ze er meteen aan toe, dat ze de stad direct wilden plunderen. In plaats van in paniek te raken lachten de vissers en gingen onverstoorbaar verder met hun werk.

Enigszins geschokt door dit gebrek aan doodsangst voeren de Zeewolven verder naar de haven. Op volle kracht voeren de Zeewolven recht op de honderden langs

de kade verzamelde handelsboten af. Een enorm ketting belette hen echter de toegang. Geen versterkte voorsteven, geen bijl of zwaard bracht uitkomst. Duizenden mensen in de haven begonnen te juichen en te klappen.

Nog meer geschokt trokken de Zeewolven zich terug, op zoek naar andere, zwakkere plekken. Verderop vonden ze nog een haven, wat

kleiner, met minder schepen, maar zonder ketting. Met opgezwepte roeiers en brullende krijgers stormden de draken-schepen voorwaarts. Tot nu toe had in elke stad of dorp het kriegsgehuil van de Zeewolven het bloed in de aderen van potentiële slachtoffers doen stollen. Hier keek de samengeschoolde menigte langs de kades en op de schepen schaapachtig toe. Een bootje maakte zich los van de kade en kwam langs zij. Tien geüniformeerde mannen klommen aan boord. Alle bezoekers waren welkom, zelfs als ze roofzuchtige Zeewolven waren, mits ze maar de haven-leges betaalden. Zo niet, dan wachtte hen het ingrijpen van stedelijke garde.

Volledig overbluft door de moed van dit tiental, hun schaamteloze eis van tol en de overweldigende aanblik van al die enorme pakhuizen voorbij de kades, betaalden de Zeewolven de leges. Ze gingen aan land om de rijkste pakhuizen voor latere plundering uit te kiezen. Maar deze stad was niet zomaar een stad. Er woonden zo veel mensen uit zo veel verschillende cultu-

ren en met zo veel rijkdom, dat de Zeewolven totaal in het niet vielen. De stad negeerde hun dreiging. Sterker nog, het hoofd van de stedelijke garde, die in zo'n kosmopoliet nog wel wat sterke mannen kon gebruiken, bood hen een baan aan tegen een salaris, dat hun gemiddelde roofinkomen per jaar verre oversteeg. Zo bleven de Zeewolven vele jaren en de

stedelingen waren zeer tevreden over hen.

-vrij naar een column in het politieblad 'Spits'
- door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl